



# L'Esquellot

publicació humorística

Preu: 20 cèntims

Granollers, 19 Març 1933

Trimestre, 1 pta.

PARLANT AMB GRETA GARBO

## L'eminent actriu no es presenta al concurs del Majestic

«Es evidente que en la actualidad la bestia burguesa, este conglomerado putrefacto de explotadores, siente en sus podridas espaldas el peso libertador de nuestras campañas y sus nauseabundos bramidos de desesperación demuestran que a su actual agonía seguirá lo inevitable: la muerte. Es, pues, necesario...»

EL DIRECTOR. — Però, què carai esteu escrivint?

Jo. — Ja ho veu: un article per la Soli. No vàrem quedar així?

EL DIRECTOR. — No, home. Vaig dir-vos que fessiu una entrevista a la Greta Garbo.

Jo. — Aaaah!... Siiii!... Ja no me'n recordava. Vaig corrents.

Doncs, bé; mancaven seixanta minuts per tres quarts de set, quan vaig agafar l'autobús *baulenero* a can Manel i en el temps que vostès diuen «otorinolaringòleg», vaig trobar-me a Llerona, corrent camps a través, empaitat per en Canela, que em reclamava els 0'25 del viatge. Vaig travessar França, Alemanya, Bèlgica i Itàlia, i tot seguit vaig internar-me als Estats Units de Nord Amèrica, que, com saben, viuen, creixen i es multipliquen a l'Amèrica del Nord. Al primer *urbano* que vaig trobar, vaig demanar-li l'adreça de la Greta Garbo, i ell, molt amable, va dir-me: *Good nay. Lenquin verimox.*

Amb aquesta adreça ja no em fou difícil trobar-hi. Vaig pujar l'escala; vaig tocar el timbre; obriren la porta i vaig entrar. La Greta i la Garbo jeien en un sofà, amb tal posat de mandra, que en Sanz al seu costat és un argent-viu. Les seves mans, grogues com una màquina de tren quan va de part, aguantaven amb displicència un caliquenyo que, de tant en tant, es portava al quilòmetre nùm. 2 de la seva es-



Un Jurat a la «pesca» d'una Greta

— M'hi semblo? No m'hi semblo?... No? Sí? No?...

païosa boca.

— Què el porta de bo?

— Venia a preguntar-li què li sembla el concurs del Majestic.

— Bé; m'agrada. Però no crec que a Granollers hi hagi noies que tinguin la boca prou de calaix. A mi va costar-me molt d'aconseguir-ho. Veu aquest aparell? (Ens ensenya un d'aquells trastos que serveixen per eixamplar les gorres i els barrets.) Doncs, cada dia hi faig gimnàsia bucal. Ja no dóna més de sí, pobre! Hauré de fer-me'n fer un altre.

— I vostè, per què no s'hi presenta al concurs?

— No sé què fer. Per un costat em fa molta il·lusió, però per l'altre penso: I si no t'hi sembles prou? I si fracasses?... Vostè calculi què representaria per mi que una altra noia se semblés més que jo a la Greta Garbo.

— Però, no és la Greta Garbo, vostè?

— Es clar que ho sóc. Però ja sap què passa en aquesta mena de concursos: tot són

«martingales». Qui té més recomanacions és el que guanya. I jo, pobreta de mi, a Granollers no hi conec ningú més que En Saldaña.

— I la Joan Crawford, sap si s'hi presentarà al concurs?

— No sé, em sembla que sí. Això d'entrar de franc al Majestic durant tot l'any 1933 i poguer veure pel·lícules de la Joan Crawford la té il·lusionada. A més, la Joan Crawford no se sembla tant a la Joan Crawford, com jo a la Greta Garbo.

— Vaja, doncs, que segueixi tan boneta; i, si vol res per Granollers, ja ho sap.

— Sí; doni records a En Saldaña. — MINGUET.

# VISCA EL GRANOLLERS CAMPIO!!

Any I

Redacció i Administració: Rec d'En Puig

Núm. 2

**AMIGUES**

**compreu a**

**la indústria de moda.**

MIRAS

**SASTRERIA**

**Granollers**

**P. REPUBLICA núm 5**

J. VIDI L'ESQUELOT

**FARRAS**

**JOIERIA**

**ÓPTICA**

J. VIDI L'ESQUELOT

**RODORÉDA**



En el número passat, a la secció «À la pedra de l'encant diuen...», en esmentar la disfressa d'En Domènec Colomer, s'ens passà d'incloure-li els guants, que aparentment li són tan imprescindibles, que hom diu que no s'els lleva ni quan dorm.

Agraïm als nostres lectors la prestació que ens fan completant la nostra deixadesa involuntària.

El primer número que publicàrem fou un èxit de venda i no ens en quedà ni un sol, per a destinar-lo al nostre arxiu particular. Per això agrairíem a totes les persones que el posseeixin i s'en vulguin despendre, que es molestin a passar per la nostra redacció, que els seran abonats *al preu de 0'50 pessetes exemplar*.

L'ESQUELLOT l'untem amb **Olis GAMBÚS**.

Sabem que els senyors Àrmengol, Puntas, Bosch i Serra i Dachs, amb tot i els oferiments que s'els hi han fet, no pensen presentar-se al concurs de semblances a la Greta Garbo i Joan Crawford. En canvi, tampoc pensa presentar-s'hi el senyor Quincoces.

Els **Olis GAMBÚS** alegren la vida.

Nosaltres sols, volem ésser tant com «Nosaltres sols», i també volem jutjar «La vida d'En Joan Gralla», últim volum que suara ha publicat l'escriptor local Amador Garrell.

Com que ens ha agradat molt, desitjaríem que la nostra crítica, igual que ho han estat les altres de diversos periòdics, vingués reproduïda a les planes de «La Gralla».

Darrera la porta hi ha un fus,  
s'ha acabat i... **Olis GAMBÚS**.

En el Círcol Tradicionalista va tenir lloc, fa pocs dies, una bonica i simpàtica festa amb motiu de procedir al repariment d'estopa.

Es destacaren en el *reparto* el noi Puntas i l'Estepé i en Bosch i una persona molt més respectable el nom de la qual el sabem bé prou, però no el volem dir.

Conseqüència d'aquests *esplais*, ha estat l'enverinament del gra que el noi Puntas té al clatell.

Recomanem el «diacolón». Es d'efectes ràpids i neteja molt bé.

L'ESQUELLOT, amant com és de les Arts, va ésser, el diumenge, dia 5, a La Garriga, en el just homenatge que aquell poble va retre a l'amic Damesón, el dibuixant vallesà que fa poc ha conquerit un primer premi en un concurs de caricatures celebrat a Nord Amèrica. L'acte fou molt simpàtic; però recomanem al Secretari de l'Ajuntament de La Garriga que quan torni a llegir adhesions aprengui a dir correctament la paraula «caricaturista» i no, com féu el diumenge, que se li entrebancava la llengua i sols deia «catricutrista», «criaturista», etc., etc.

**Assumptes Comercials** Agència Administrativa  
Carrer Sant Roc, 10-1.<sup>er</sup> **F. SALA I TORRAS**

La subscripció a L'ESQUELLOT val una pesseta el trimestre. Per tant, si les matemàtiques no ens fan figa, representa 33,33333... al mes, és a dir, 1,11111... al dia.

Quí, per una quantitat tan insignificant, no és suscriptor de l'únic periòdic humorístic de Granollers?

Subscriuiu-vos-hi! Sereu feliços, i a la vegada fareu la felicitat de 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8... redactors de L'ESQUELLOT.

Amb motiu d'ésser avui Sant Josep i de celebrar per tant la seva festa onomàstica, han estat molt felicitats els nostres amics Manuel Pagès, Manuel Coll, Manuel Oliva, Manuel Clot, Manuel Masjuan, Manuel Fontdevila, Manuel Bigas i Antoni Cunillera.

Ai, caram! Ara ens donem compte de que aquests senyors ja van ésser felicitats per Sant Manuel. Perdonin...

L'ESQUELLOT, que sempre està «al tanto», no es vol deixar passar la mà per la cara. El Majestic fa un concurs de noies que se semblin a la Greta i a la Crawford... Doncs, bé; nosaltres no volem ésser menys i n'organitzem un, al qual hi podran pendre part totes les noies i nois que precisament no se semblin a la Greta ni a la Crawford.

La que menys s'hi assembli, tindrà un primer premi, consistent en un Tinent de Guàrdies d'Assalt de carn i ossos, per a ús particular. Per a més detalls, llegiu en la pàgina 13 les condicions del concurs.

El «domènec» passat... Ai, perdonin! El diumenge passat, dia 5, un equilibrista dels que fan d'equilibrista dalt d'un fil-ferro, feia les delícies de la mainada a la plaça de Maluquer i anava de ca l'Huguet a la Caixa d'Estalvis. El senyor Camillo, que passava una estona deliciosa, en veure que feia aquelles tintines, no es pogué aguantar de dir: Ai, senyor! Ni que fos alcalde!

**LOS PREVISORES DEL PORVENIR**  
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150  
Capital: 150.000,000 de pessetes  
Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

Avancem als nostres lectors que per molt aviat s'ha de celebrar un casori d'aquells que faran enraonar la gent.

L'ESQUELLOT, que s'ha donat compte dels «preparatius», procurarà donar més extensa informació en nombres vinents.

Hem rebut un article del senyor Ramon Mestre, signat amb el pseudònim SAGITA.

Nosaltres, que no anem gaire forts de llatí, varem creure que l'esmentat article s'havia de remenar abans d'usarlo, i com que després d'agitar-lo seguia essent tant dolent com abans, varem creure oportú de no publicar-lo.

Diumenge passat al vespre cridà molt l'atenció dels que es passejaven a aquella hora per la carretera, que el senyor Ramon Montanyà, conseller municipal, junt amb dos «urbanos», fessin la denúncia de l'auto d'En Prat per donar tiquets als passatgers sense el timbre de l'Ajuntament.

Hom comentà: «Que els en donaran de feina aquests autoabusos!!»

**Assumptes d'Hisenda** Agència Administrativa  
Carrer Sant Roc, 10-1.<sup>er</sup> **F. SALA I TORRAS**

El senyor Parera de Badalona ens ha promès l'anunci, però com que ara ha agafat mania amb els empostissats, ens ha dit que ens empostissaria la darrera pàgina del periòdic. Per tant, des del pròxim número, l'última pàgina de L'ESQUELLOT serà de fusta. Més endavant la farem d'Uralita, de Rocalla, etc., etc...

Així, essent subscriptor, us podreu fer una caseta, com aquelles que regalarà En Macià, i només us haureu de comprar l'hortet.

Som peixos que ens portem l'oli... **Oli GAMBÚS!**

Ha fet molta gràcia a l'Associació dels 4 lectors de La Publicitat, de Granollers, la nota publicada el dia 15 del corrent pel senyor John Gilbert Fontdevila, corresponsal d'aquell periòdic, en la qual, amb un alt criteri humorístic, comentava la sortida del primer número de L'ESQUELLOT.

Sembla que aviat s'iniciaran negociacions per a aconseguir que dit senyor formi part de la nostra Redacció, puix que fa molta falta un home que talli el bacallà... però amb tanta gràcia i «salero» com ell.

Sort, sort, que hi han **Olis GAMBÚS!**



MURRI.—Si quan aneu a Barcelona arribeu a l'estació amb el retràs que ens haveu enviat el vostre article, sí que, *amigu*, esteu ben guarnit!...

JOAN VERNET... Ai, no: John Wenter.—Ens ha agradat la vostra carta, però no és publicable. Feu altres coses. Podeu anar preparant el garrot. El dimarts us espera a la cantonada de can Calvet. L'hi hem fet creure que l'espera una nena de quinze anys.

E. P. No podem publicar el vostre article referent al senyor Valls. Reberfem.

J. V. Ens és impossible publicar el vostre article parlant del senyor Paco Parellada. Tornaríem a rebre.

M. J. A. Si seguïu enviant aquestes llaunes el que rebrà sereu vós.

NELO: Després diran dels assassinats de Casas Viejas...

PAM: Per a dibuixar és necessari saber de dibuix; en canvi, per tirar un carro no fa falta. Proveu-ho: teniu facultats.

ANDREU: El vostre article va... va... va... vagi a fer gàrgares amb puntes de Parfís.

SAGITA: Ho hem fet tal com deïeu i, res, no hi ha manera!



## Sant Josep

Especialment dedicat als que avui celebren la seva festa onomàstica

*Honor i glòria als Pepets!  
Munts de felicitacions!  
Que gaudeixin anys i anys  
de moltes "satisfaccions".*

*Salut i que estiguin bons  
les Josepes i els "Papitus",  
i si hi posen els Pepons  
a mi s'em dona "tres pitus".*

*Les Pepes i les Pepones,  
les Pepetes, les "Papites",  
tant si són o no bufones,  
tant si són o no boniques...*

*Juntant-les sense excepció  
entremig de molts Joseps  
gaudeixin amb fruïció  
de l'amor dels Jeps i Peps.*

*Josepó o bé Josepona;  
què et direm, oh, "Josefina"?  
sino que de la més bona  
mengis força crema fina?*

*Jo us desitjo amb eixos mots  
solemnes prosperitats  
i quan a la taula tots  
estigueu aposentats,*

*feu on calgui bon paper:  
mengeu força i a desdir  
no escatimeu el plaer;  
res millor hi ha que el cruspír.*

*Ben satisfet el ventrell  
amb coses bones i estranyes  
gardeu-ne un xiquet per ell,  
per'quest pobre pelacanyes.*

MARIUS

Contribucions : Cèdules Agència Administrativa  
Carrer Sant Roc, 10, 1.º F. SALA I TORRAS



## Què opinen del primer número de «L'Esquellot»

Generalment, quan s'ha publicat el primer número d'un periòdic, en fer el segon s'acostuma demanar l'opinió de les persones més sobressortints de la Banca, la Borsa, el Comerç, l'Indústria i la Gimnàsia local; per això nosaltres hem consultat les forces vives del nostre poble. Alguns, amb manifesta mala fe ens han donat La Vanguardia en lloc de L'Opinió; però és igual. I anem al gra:

**Pintor Albarranch:**

Els homes que avantposem l'Art a tota altra inclinació mesquina i materialista, i que creiem que l'Art és tan sublim que són uns faritzeus els qui amb ell hi mercadegen, opinem que el primer número de L'ESQUELLOT és el primer perquè abans no s'en havia publicat cap altre.

També els he de fer constar que acabo de vendre una tela per 200,000 de l'ala.

**Hilarió Brugaroles:**

Jo, pobret de mi, trobo que el què diu el meu mestre Albarranch està molt ben dit.

El meu quadro el rifaré el dia 21.

Els 99 homes:

Opinem igual que en Brugaroles.

**Senyor Colomer junior:**

Evidentment, representa per la ciutat nostrada una millora que àdhuc arriba a l'abast de les intel·ligències menys cultivades. No obstant, trobo que el vostre periòdic, amb una «Acció» socialitzant més concreta, hi guanyarà força.

**Senyor Miquel Joseph:**

«Friedhieschafften der Reichstag, ufa, graf-Zeppelin diesser Buchdruckerkunst der ESQUELLOT.»

**Senyor Pere Pineda:**

(Vàrem malgastar mitja hora en intentar que el senyor Pineda ens manifestés la seva opinió. Fou en va, perquè no aconseguírem de cap de les maneres treure-li cap paraula de la boca.)

**Francesc Serra:**

M'empudega la lectura insidiosa i híbrida d'aquesta publicació.

Senzillament, trobo que el vostre periòdic és una m.....

El pròxim número de L'ESQUELLOT serà dedicat al "Concurs Grand Hotel"

**Senyor Canals Carreño:**

Em sembla, eh?, que amb una «secció» meteorològica i de «siènsies» naturals, eh?, poden tenir molts anys de vida, eh?, i donar jorns de glòria, eh?, a la culta, eh?, ciutat, eh?, de Granollers. Eh? Eh? Eh?...

**Senyor Tardà:**

M'ha anat molt bé, noi. I té, fins ara no m'havia donat compte de que me semblava a En Lerroux. Si no fos aquesta pigal...

**Senyor Raspall:**

Paf, pif, puf, xuf, pataf...

(Obrim el paraigües, i com que no el podem aconseguir, otem per prendre el seu discurs en taquígrafia. Traduït diu el següent):

«Trobo que L'ESQUELLOT està molt ben urbanitzat.»

**Pere Iglésies:**

L'ESQUELLOT no anirà bé mentre no faci política en un sentit àmpliament d'Esquerra R. de C. i Balears.

D'aquesta manera no ens hauríem de preocupar de fer sortir altra vegada «Inquietud».

**Senyor Alfred Canal:**

Poca mantega. Aquest periòdic, tirat per tres taules i recó francès, sortiria millor.

**Josep M.<sup>a</sup> Rosàs:**

Osé Osás Majó, glu, gla, ja, glo... grrrr... peg-a regarg-los a Vds.

**Senyor Quincoces:**

Vaja, sembla mentida! Això no pot durar més! Mai havíem arribat tan malament com ara! No es pot anar tranquil pel carrer. La gent de bé són perseguits i no se'ls deixa pensar com volen.

Què han fet En Macià, l'Azaña, En «Barriobrero»?

—I L'ESQUELLOT?

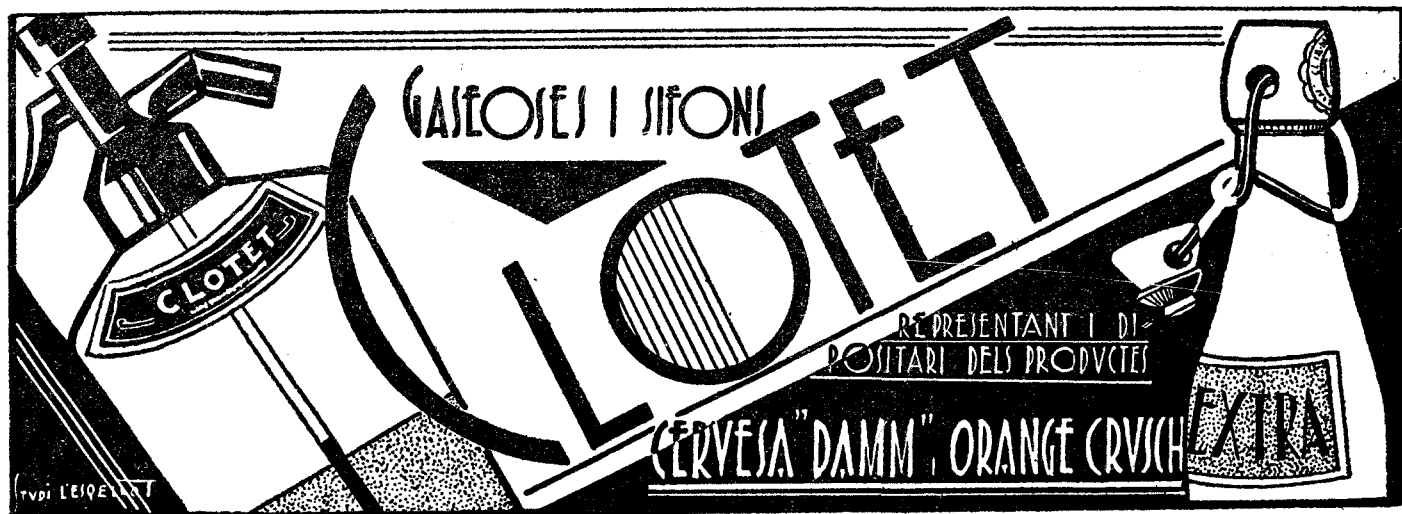
—Miri; no em parli de beneiteries.

**El mestre Mestre:**

A L'ESQUELLOT es veu netament que jo me'n he sortit de la redacció. Hi manquen els extensos coneixements que jo tinc d'humorisme, ortografia, llatí, grec, egípc, esperanto, alemany, dibuix, gimnàsia, etc., etc.

I us adverteixo que això no ho dic per fer el savi. No, no, no, no, no.....

L'ESQUELLOT sortirà el primer i tercer diumenge de cada mes



# Lindo artículo de Cuaresma

*Historia breve del bravo carretero que sabía decir lindas palabrotas y de la feliz mula que escuchaba las lindas palabrotas del bravo carretero*

Aquel bravo carretero que sabía decir unas palabrotas tan lindas, era un hombre dichoso, muy dichoso, mis guapos lectores; tan dichoso, que era envidiado por todos los bravos carreteros que, aún sabiendo muy bien su profesión, no sabían decir unas palabrotas tan lindas como las que decía a su mula nuestro bravo y dichoso carretero. Decía lindas palabrotas por las tardes y por las mañanas, y por eso su mula era tan feliz. Todas sus mulas habían muerto de felicidad, y el bravo carretero, más dichoso que nunca, las había acompañado a su lecho de muerte y de dicha. ¡Qué dichoso es un bravo carretero cuando su mula se muere de felicidad! No pueden serlo tanto los bravos y desgraciados carreteros que sus mulas se mueren de hambre y de pena.

Se casó con ella, con la última mula que tuvo; con aquella que fué tan feliz, que no se atrevió a morir de felicidad. Era una mula de su casa, no como algunas que andan por ahí, que después de que han conseguido su bello ideal, que es casarse con el bravo carretero, no arreglan la casa ni tienen arreglado el carro a la hora de entrar al colegio, y sólo se preocupan de oír la radio y de timarse con las cocineras gordas de los sabios canónigos, que son los vecinos que tienen siempre los bravos carreteros que saben decir lindas palabrotas—por eso están tan desacreditadas las cocineras gordas, y luego no encuentran colocación en casa de ningún comandante.—Esta mula era tan honrada, que cuando tuvo hijos, no tuvo de esos niños amarillos que nacen en otoño y que siempre dan lugar a sospechas; tuvo unos niños corrientes, con su lana blanca y todo, como todos los niños que van con sus nodrizas a jugar a los aeródromos; no como los otros que siempre van solos y desde pequeñitos recogen colillas para hacer mermelada de guindas. Cuando los niños del bravo y dichoso carretero fueron al colegio, hicieron las delicias de las caritativas monjitas, que, aunque ya habían oído decir palabrotas, nunca las habían oído decir tan lindas como las que decían los hijitos de la feliz mula y del carretero bravo y dichoso; regalaron una caja de puros a cada niño y les permitieron subirse a los árboles del jardín, donde no podía subir nadie más que la directora y el gobernador cuando visitaba la escuela, si era limpio, y escupía dentro de las escupideras y no en el respaldo de una silla que es donde escupen los gobernadores.

Decidme, lectores míos, si no es esto felicidad. No comprendemos como hay quien se casa con una mujer habiendo tantas mulas solteras que sólo aspiran a casarse con su bravo y dichoso carretero.

VERAMON



- ...Que el Conceller senyor Estrada té el projecte d'instaurar uns passeigs a les «cloaques».
- ...Que ja era hora que tinguéssim on anar a esbargir-nos.
- ...Que l'alcalde, senyor Camillo, quan va a l'Estació del Nord, viatja en l'autobús vermell.
- ...Que al cafè de La Alhambra han instal·lat el «quarter» general els d'Almeria.
- ...Que el Dr. Canal, per ara no va a cap Congrés Mèdic a Madrid.
- ...Que ja és casual, ja...
- ...Que «La Gralla» ens vol mal.
- ...Que nosaltres a «La Gralla».
- ...Que més val així.
- ...Que l'ex-diputat senyor Torras els dissabtes a la tarda va al Centre Radical.
- ...Que dona moltes esperances als seus amics.
- ...Que, *será verdad tanta belleza?*
- ...Que la Lliga Regionalista encara és Lliga Regionalista.
- ...Que no canvien el rétol.
- ...Que ja el varen canviar una vegada.
- ...Que el senyor Canals, director del Col·legi Municipal de 2.<sup>a</sup> Ensenyança, ha après d'enraonar el castellà.
- ...Que, en canvi, el «quefa» de policia, encara no sap parlar el català.
- ...Que tot això, en nom de la «conlleu».
- ...Que En Frederic Cases porta calçotets llargs.
- ...Que el senyor Estabanell ha trobat el «coeficient» perquè no es faci la Cooperativa de flúid elèctric.
- ...Que l'ha trobat sense la «regla de calcul».
- ...Que ja és estrany.
- ...Que la Teresina Montané està esplèndida.
- ...Que la Pepita Montané també.
- ...Que totes les Montanés ho estan.
- ...Que, en canvi, l'Antoni Torras cada dia és més negre.
- ...Que el senyor Taberner s'ha comprat una «apisonadora» per a ús personal.
- ...Que el senyor Ramón Montanyà s'ha proveït d'un «parapeto».
- ...Que el senyor Pineda, està molt enterat del què passa a l'Ajuntament.
- ...Que no se sap qui ha tingut la paciència d'explicar-li.
- ...Que al senyor Modest Gual no li han pispat cap més pernil.

RIDOLTA

## Perfumeria

\* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre \*

# Gasset

Granollers

Colònies  
Quines  
Essències  
Locions  
Brillantines





**Cinema Casino.**—Avui fa quinze dies, en aquest saló, es projectaren les cintes «No vull saber qui ets» i «Dos Mons».

De la primera, en veure'n el títol no ens poguérem estar de dir: Ni nosaltres tampoc. I dormirem tota l'estona, tot i saber que és una opereta molt ben feta.

De la segona, sols podem dir que és la primera barbaritat que ha fet l'Henry Garat. Ai, carat!... Fer drama i amb barba, no li ho perdonarem mai.

Diumenge passat, l'empresa ens encolomà «l'usió» i «La seva nit de bodes». No hi anàrem, perquè de la primera ja en sabíem l'argument per boca de la filla de la portera de la redacció i la segona ja l'havíem vista a la capital tres anys enrera i ens figuràrem que el matrimoni ja tindria tres o quatre criatures.

**Majestic.**—En aquest majestàtic cinema, el dia 5 poguérem admirar novament a Wallace Beery en «Titans de Cel» i a la Jean Crawford en «Pagada». La Jean Crawford, en aquesta pel·lícula no farà cap nou fanàtic; segur.

Les sessions de la passada setmana ja foren tota una altra cosa. «Malalteres de guerra», bastant acceptable i «El darrer «Baró» damunt la Terra», que bé mereix fer-ne uns petits comentaris.

Que el senyor Baró era mestre d'obres, ho sabia tothom; ara, que representés obres i de cinema, ningú ho hauria cregut si diumenge no ens haguessin portat aquesta pel·lícula que el descobreix ben bé.

Trobàrem algú que ens volgué negar que el senyor Baró fos el principal intèrprete, però nosaltres, que som bons fisonomistes, sapiguérem conèixer, encara que en film resultés més «guapo» i s'hagués tapat la calba, al nostre gran mestre d'obres senyor Baró.

Una de les escenes de més relleu de l'obra, és quan la doctora aquella que anava vestida d'esgrima, tenia dintre d'una olla de vidre l'home sintètic, al qual volia donar vida mitjançant els raigs elèctrics. Tot badant, badant, el deixà cremar.

Això, nosaltres ja ho vèiem venir, puix que aquella bona dona, quan era de sa casa, deixava cremar el sopar i quan metgesa, forçosament havia de deixar rostir el malalt.

**Centre Catòlic.**—Com cada setmana. Funció religiosa i seguidament sant rosari cantat pel divo tenor, Pare Vostè la Burra, Amic.

**Orfeó Granollerí.**—En la sala triangular del carrer del Pont, el senyor Mitjà, per tots els mitjans possibles, procura aguantar la temporada de quaresma. Si no fos tan esclau de la seva paraula, en Peret Molins, —aquell noi que en els programes hi vol el darrer cognom perquè no el confonguin amb el seu cosí— ja hauria plegat, perquè el senyor Mitjà el fa patir de debò quan representa que es mor en escena.

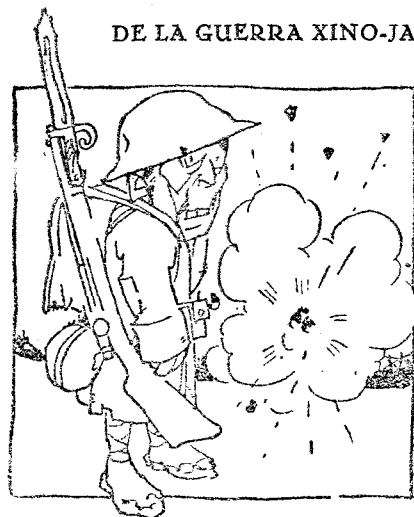
**L'Harmonia.**—Harmonia, Harmonia... molta Harmonia, i res mes que Harmonia!...

**La Unió Liberal.**—El primer diumenge de quaresma tinguérem l'honor de saludar la senyoreta «Luisa Fernanda» que, dit sigui entre nosaltres, la vàrem trobar més flaca que quan anava amb En Pineda.

La setmana passada, l'empresari senyor Cardedeu, ens portà un ramat de cavallets que feien revista amb força solta. Cal esmentar-ne la ballarina flamenca, que repicava de talons amb tanta energia que més d'un espectador exclamà: «Vaia una dona de pit i talons!»

PARSIPHAL

DE LA GUERRA XINO-JAPONESA



Eissen per strassen für  
Gesenzimer auch deutschen

«Xistu» fet expressament perquè disfruti el senyor Miquel Joseph, que és l'únic que domina l'alemany a Granollers.

**BANCO VITALICIO DE ESPAÑA**  
ASSEGURANCES DE VIDA, DOTS  
RENDES VITALÍCIES

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella : Granollers  
Plaça d'Angel Guimerà, 6

## Parlant amb En Carmona



Aquest xicot, que ha estat el jugador més discutit dels que han jugat en el nostre equip, car els «garistes» veien en ell un perill pel seu ídol, és avui un dels millors elements del S. C. Granollers.

Carmona surt del terreny de joc de Terrassa arreglant-se la corbata i tot seguit ens disposem a *interviuar-lo*.

—¿Què t'ha semblat del partit?

—¿Què vols que em sembli?... El podíem guanyar de sobres en el temps reglamentari,

però com els socis varen cotitzar una pela, el vàrem fer allargar trenta minuts més.

—¿Quant temps fa que jugues a futbol?

—Mira, noi, deixa't de fer-me preguntes, que ja et veig la de sota. Tu vols saber molt i jo no parlo mai del joc, car tinc al cap moltes coses que m'interessen més que això. Ara mateix m'en vaig a Barcelona, car al punt de les nou he de donar la lliçó.

—Lliçó? De què?

—De música. Estic aprenent la partitura de «Don Gil de Alcalá».

—Caram! I quan «debutes»?

—Que et llevés tard, noi! Jo ja estic tip de cantar per tots els escenaris de Catalunya amb un èxit boig. Fent el «Conte Zorro» de l'òpera alemanya «Der Zigenuerbaron» a Palausolitar, vaig realitzar una tasca de cantant tan excel·lent, que en finalitzar molts fragments les ovacions varen ésser tan eixordadores que fins va fer néixer l'atabalament entre els vigilants nocturns de l'esmentat poble, que es varen creure que tres regiments de cavalleria feien maniobres de nit pels volts del poble. Em varen obligar a fer una segona representació de «Der Zige»... etc., etc.; i en un esclat de simpatia del públic que tan calorosament m'havia ovacionat, vaig deixar anar diversos pinyols, els quals foren degudament celebrats pel públic, doblement en una època com l'actual en que els polítics els prodiguen amb tanta generositat.

De resultes d'aquests pinyols i d'altres que tinc reservats per les grans solemnitats artístiques, he rebut temporadores proposicions de l'empresari del Liceu i veliaquí que estic disposat a fer-me un *divo* de debò i engegar el futbol a fer punyefles.

En Carmona, que durant aquest parlament s'ha animat molt, em va dient:

—El *bel canto* és el meu. Engegar a l'aire els dolços compassos d'un fragment ple de poesia i sentimentalisme al costat d'una pell jove, *lozana* i fresca, que la tens agafada per su *esbelta cintura* amb la mà esquerra perquè no et fugi, i amb la dreta vas donant l'expressió del que dius, tot guaitant el públic amb l'ull dret i a ella amb l'altre... L'emoció que experimentes és d'una dolçor tan gran, que estic completament segur que si l'esmentada pell et fugís, l'esquerra i la dreta s'agafarien en un gest tràgic i donant un do de pit faries un canvi radical en els teus sentiments artístics.

Com que En Carmona va engrescant-se tot sol i de futbol no ens en ha dit res, li preguntem per l'esport que més li agrada i ens diu que cap: que és un admirador d'en Menjou, d'en Gardel i de Rosarillo de Triana i com que l'elèctric ja és a punt de guillar, ens despedim del futur capità «Don Gil de Alcalá».

# El Granollers S. C.

## campió de Catalunya

No es tracta d'agafar bombo i uns platerets cada ú i posar-nos a tocar marxes triomfals per aquests mons de Déu, com si s'hagués trobat la solució a l'*affaire* de Casas Viejas, ni de sortir al balcó a repicar amb una cassola i una tapadora com si hagués arribat el dissabte de glòria abans de la setmana santa. Recomanem discreció i serenitat. En primer lloc, perquè una flor no fa estiu i en segon lloc perquè la caixa del club és troba més buida que la closca d'en Royo Vilanova i els nostres jugadors diuen que tenen molts gastos.

\*\*\*

Amb aquella fè, aquella esperança i aquella caritat, tots, com un sol home, atapeïts en autòmibus, taxis, motos, carretons de mà, carros de trabuc, etc. etc., vàrem emprendre el camí de Terrassa Portàvem optimisme per tot un any i hauria estat precís que el Granollers hagués estat molt malament perquè la decepció ens hagués obligat a desertar.

El camp feia golg. Tota l'afició mataronina i granollerina era al terreny del Terrassa. Hi veiérem el nostre batlle senyor Camillo, amb l'Oña i en Bofill; tota la directiva del club en pes... Dos mil cinc cents quilos, amb el senyor Galetes per torna. Les noies del basquet, amb En Saló entremig, que talment semblava un gall de llavor, En Lluís Diemaró, En Franch i fins a quatre-centes seixanta persones més. En Farigola no el veiérem; el xicot no va anar-hi, car era el sant de la seva sogre i es trobava amb molta feina per liquidar un cap de porc a la brasa.

\*\*\*

En veure En Mallorquí amb la corresponent americana enrivetada, calça curta i mitges peludes, el cor ens féu un salt. Surt l'Iluro, car un o altre havia de sortir, i als dotze minuts, cinc segons i set dècimes, en Palomerias *empaloma* el primer *palomo* dins la gàvia d'en Mateu. ¡Mau!, diem tots.

En Mallorquí ni veu, ni ensuma res. Ens pren el partit amb una barra més gran que el cap d'en Fabregat. El públic de Terrassa anima els nostres en veure que juguen tretze contra onze, car en Prada, que fa de linier, junt amb el de les ensiamades, van amb els de l'Iluro.

Trenta cinc minuts, mig segon i un trosset de dècima. En Lluch engega del cantó de la dreta un cacau que en Sanz, amb la closca l'endinya cap a can Mataró. Tants a tants!...

En començar la segona part, el Granollers ataca amb una impetuositat, el mateix que quan juga a casa i els trenca el cor a les damiselles. En Sanz, oportú aprofitant un tret d'en Guix, engega una canonada *d'ultra tumba* i el marcador funciona a favor dels nostres. Set minuts per acabar el partit. Ja el tenim a la gorra... Passen quatre minuts. Tots guaitem els rellotges. Els que no en tenim, comptem els segons... Passa mig minut... cinc segons... tres dècimes... ¡Goll! ¡Goll! ¡Rellamps! El gamarús d'en Climent ens ha aixafat el *mandoleón!*. Dos a dos!

—Tornem-hi, que no ha estat res. Trenta minuts més de joc. Els primers quinze, *sin novedad en el frente* i quan manquen tres del segon quinzet, en Sanz, recull un servei d'en Lluch, aboca el contingut del mateix dins de can Mataró amb un entusiasme *epilèptic*, elèctric i *oxigenante*.

## FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3  
Alfons IV (Wilson), 69  
Condestable Portugal, 20



Barcelona

Tantarantana, 8  
Telèfon 10782  
Sta. Eugènia, 14 (Gràcia)



dels quatre cents seixanta aficionats granollerins. En Manolo es va abraçar amb l'Oña; en Rayon amb en Galletes; l'Hereu amb en Garí i en Saló amb les noies del basquet. I, sort de la mare de la Gelabert que entre mig de totes va aturar el noi Saló d'aquella mena d'alegria!...

\*\*\*

L'arribada a Granollers dels nous campions va ésser apoteòsica. Mitja ciutat els esperava davant de La Unió Liberal, car l'altra mitja era al cine. En Lladó, amb la bandera del club, i seguit de tots, va dirigir-se cap a la Casa Gran — això és un dir — on els jugadors foren rebuts per tots els regidors granollerins. El primer que parla és En Bofill, qui, poc més, poc menys, engega el següent parlament, dirigint-se al batlle de la Ciutat:

«Com tothom ja sabeu, jo em dedico a la cacera, i amb el mateix entusiasme que hi vaig perseguint una llebre, he anat a cercar el títol de campions de Catalunya que avui ofereixo a la nostra nostrada ciutat davant del nostre primer representant perquè serveixi d'estímul a tot el jovent granollerí»

El senyor Camillo dóna les gràcies i felicita l'equip per la seva gesta i per últim En Lladó diu que l'emoció i la gana que porta (car de les deu del matí el seu estómac no havia pres contacte amb teca de cap mena), que agraeix de tot cor a la ciutat de Granollers les mostres de simpatia rebudes i que en Rifé, quan ha sentit allò de la llebre que ha dit el senyor Bofill, li ha demanat on la rostien.

\*\*\*

El poble demana la presència dels jugadors al balcó de l'Ajuntament i s'engeguen més parlaments, que Sanz acaba amb tres *pi! pi! pis!* emocionants.

Les autoritats obsequien els jugadors amb pastes i xampany i tot s'acaba entre mig d'alegria i tranquil·litat.

Els de Mataró, que al menys eren set cents, duïen un camió ple de banderes, papereis i serpentines per tal d'estorar la nostra carretera, cas de guanyar el partit. Però tots, absolutament tots, varen fer la volta per Barcelona... *Paveros!*...

En Garí, era al camp amb la seva xicoteta. ¡Pobre xicot, com patia! No per la xicoteta, sinó perquè veia els salts de cabra boja d'en Sanz i l'ànima se n'hi anava cap al *verde césped*.

Com que hi ha moltes esperances d'ingressar al Grup A, la Junta del Granollers està a punt de comprar una camionada d'alfals per anar-la escampant pel camp abans del partit i un cop acabat aquest el recolliran i fins l'altra setmana.

Això es saber fer economies!

En el camp del Terrassa, el senyor Camillo seia al costat del senyor Bofill, i com que de futbol hi enten molt

poca cosa, tot sovint li feia preguntes; però com que el senyor Bofill tampoc no està molt fort en qüestions de pilota, a continuació ho consultava a l'Oña. L'Oña ho explicava al senyor Bofill i el senyor Bofill al senyor Camillo.

I així, *tuti contenti*.

Quan es va saber que el Granollers havia guanyat a Terrassa, el nostre Ajuntament va fer gestions per a contractar una orquestra per anar a rebre els jugadors, però no fou possible: totes estaven contractades.

Un regidor proposava fer la recepció amb un piano de maneta.

Vaja, home, vaja!

Els pobres nois de l'Iluro, quan en Sanz els encolomà el tercer cacau, varen posar una cara més llarga que la quaresma. ¡Adeu, *ailusions!*

Ara, a no deixar-se passar els cinc dàtils per la fesomia i avant sempre, que *el mundo es vuestro!* Sobre tot si us gasteu els deu cèntims.

Visca el Granollers S. C.!!

L'AIGUADER

#### EL NOU PATRÓ DE CATALUNYA



Sant Jordi Granollers S. C. matant l'aranya ilurenca

Imp. Garrell : Clavé, 25:Telèfon 23 : Granollers

**Assegurances en tots els rams**

**Jacint Mayol**

Prim, 12

Telèfon 202

**HORA OFICIAL DEL COMERÇI DE LA INDÚSTRIA**

**Carles Sanz**

Representant

té el gust d'oferir als socis i no socis del Granollers S. C. gran assortit en **Relloges** de totes marques, **Joieria** de tota mena i **Bisuteria** de qualitat extra garantida  
**PREUS DE FÀBRICA**

**S'adoben tota classe de RELLOTGES i JOIES**  
Demaneu a CARLES SANZ : Hotel Europa : Granollers

**Camiseria i Corbateria**

**Claudi Senti**



**Clavé, 8**

**Granollers**

**Anís**

**Picarol**

**Es el millor**

**Francesc Ventura  
Granollers**

**FRANCESC  
BALET**

**FABRICA DE TEIXITS**

A cartoon illustration showing a man in a suit sitting at a small table with a glass of wine. A woman is kneeling and cleaning his shoes with a brush. The man looks surprised.

—Què? «Límpio» les sabates, senyor?  
—No; perquè les sabates de Can Riera són les millors i no cal netejar-les.

**...I recordi-ho bé:**  
**TRACTOR** ●  
**TRACTOR** és el millor calçat  
**TRACTOR** per a obrers i per a nens

**Sabateria Esteve Riera**  
**Clavé, 15 : Granollers**

A cartoon illustration of a man on a horse, dressed in a military-style uniform, holding a rifle. A woman stands next to him, holding a large mirror. The scene is framed by a decorative border.

**44** **8**  
**47**  
**15**

**J. CARBON**

CONFITERIA I PASTISSERIA

**LLUIS**  
DR ROBERT

**TIRVIÓ**  
11-13 TELEFON 1

**A PALMA BAR**

LYBRIFICANTS "AGUILA  
AUTOLEO"

VDA  
DE MBRUGAROLAS

BARCELONA

AGENT  
PER A  
GRANOLLERS I COMARCA

**pere iolerier**

(FUND. L'ESQUELOT)

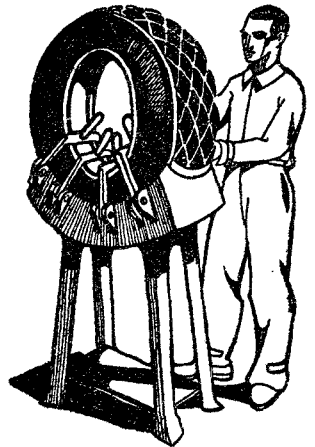
V. REPUBLICA, 27. GRANOLLERS

**ESQUELOT**

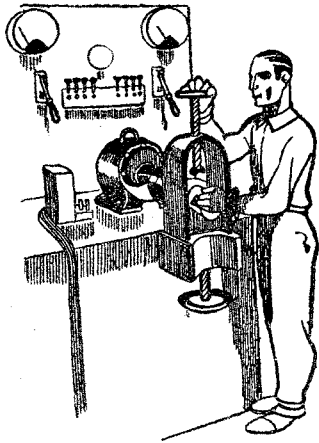
**ESQUELOT**

(FUND. L'ESQUELOT)

# Garatge Baulenas

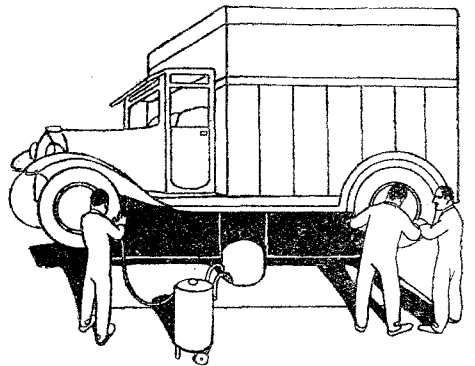


***El més important***



**Reparacions Mecàniques i Elèctriques  
de l'Automòbil**

Servei tècnic i pràctic  
dirigit i executat pels  
mateixos propietaris,  
procedents de fàbriques  
d'automòbils



***Pràctica  
Perfecció  
Rapidesa  
en el productor...  
Es tradueixen en  
Estalvi  
per al client***

**Recauxutatge i Vulcanització diària**  
**Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.**  
**Pintura al Vernís i a la Nitro-celulosa**  
Distribuïts aquests treballs en seccions independents

**Carroceries ● Planxisteria ● Tapisseria**

**Prim, 174 ◆ Granollers ◆ Telèfon 86**

